

شروع اعتصاب سیاسی مطبوعات کشور در اعتراض به سانسور (1357 ش)

هم زمان با اوج گیری اعتصابات کارکنان دستگاه های اداری کشور بر ضد رژیم ستم شاهی، کارکنان جراید صبح و عصر تهران نیز در تاریخ نوزدهم مهرماه سال ۱۳۵۷ هجری شمسی، اعتصاب خود را آغاز کردند. اعتصاب کنندگان خواستار لغو سانسور مطبوعات بودند. در پی منتشر نشدن روزنامه های صبح و عصر تهران و این اعتصاب گسترده، دولت موقت اعلامیه ای صادر کرد که در آن به طور ظاهری، لغو سانسور مطبوعات و اعطای حقوق مطبوعات براساس قانون اساسی را تضمین کرد. اعتصاب سیاسی مطبوعات کشور در اعتراض به سانسور در شرایطی آغاز گردید که دو روز پیش از آن، یعنی در ۱۷ مهر ۱۳۵۷ش، کارگران کارخانه ذوب آهن اصفهان، گمرک جلفا و بندر امام نیز به خیل عظیم اعتصاب کنندگان بر ضد رژیم پهلوی پیوسته بودند.

پس از پیشروی دشمن به سمت خرمشهر، عراقی‌ها تا 19 مهر، همچنان در مدخل شهر و حوالی آن درگیر بودند. همچنین عقبه نیروهای خودی با استفاده از پل خرمشهر باز بود و تردد در آن صورت می‌گرفت. در این حال گرچه مقاومت در داخل خرمشهر، نیروهای عراقی را با تلفات زیاد و کندی در پیشروی رویو ساخت، ولی در عین حال، عدم تقویت نیروهای خودی و نبودن آتش پشتیبانی و... موجب گردید که دشمن بدون برخورد با مقاومت جدی، شهر را در این روز به محاصره کامل خود درآورد. از این پس درگیری مدافعان شهر با متجاوزان عراقی شدت یافت تا این که پس از خلق حماسه‌ای جاودان، خرمشهر در چهارم آبان 1359 35 روز پس از آغاز جنگ، سقوط کرد.

رحلت عالم مبارز و روحانی حق طلب ایت‌الله حاج میرزا خلیل کمره‌ای" (1363 ش)

آیت‌الله میرزا خلیل کمره‌ای در سال 1276ش (1317 ق) در کمره از توابع خمین به دنیا آمد و پس از طی مقدمات و سطوح در خوانساری، راهی اراک گردید. او جزو اولین شاگردان آیت‌الله حائری یزدی در اراک بود و به همراه استاد، راهی قم شد. آیت‌الله کمره‌ای همچنین دروس فلسفه و خارج فقه را با حضرت امام خمینی(ره) مباحثه می‌کرد. وی در قم در درس آیات عظام: میرزا جواد ملکی تبریزی، حاج شیخ عباس محدث قمی و سید محمد حجت کوه کمره‌ای شرکت کرد و پس از سالیانی، به اجتهاد دست یافت. آیت‌الله کمره‌ای در زمان رضاخان، به سبب مخالفت با کشف حجاب، به دستور شاه، دستگیر و زندانی شد و به تهران تبعید گردید. ایشان بعدها به عنوان نماینده آیت‌الله بروجردي به مصر رفت و از شیخ شلتوت، رئیس دانشگاه الازهر به خاطر به رسمیت شناختن مذهب تشیع تشکر نمود. آیت‌الله کمره‌ای در چندین نوبت به ریاست کنفرانس عالم اسلام انتخاب شد و به سخنرانی پرداخت. ایشان همگام با مبارزات سیاسی به همراه آیت‌الله طالقانی در دوره دکترای دانشکده الهیات دانشگاه تهران نیز تدریس می‌کرد. تفسیر سوره نور، اسرار حج، فلسفه غیبت امام زمان، قبله اسلام، افق اعلی و افق وحی و ده‌ها اثر دیگر از این عالم ربانی به جای مانده است. آیت‌الله کمره‌ای سرانجام در نوزدهم مهر 1363 ش برابر با پانزدهم محرم 1405 ق در 87 سالگی در تهران درگذشت. عزّل "امیرکبیر" از صدارت ناصرالدین شاه بر اثر بدگویی دیگران علیه او (1268ق)

امیرکبیر که پس از ورود ناصر الدین شاه به تهران، به عنوان صدراعظم برگزیده شده بود، در ابتدا بکارگیری القاب و تعارفات بی‌رسم را در نامه‌های اداری حذف کرد. اخذ رشوه را ممنوع نمود و جلوی اختیارات بی‌رسم و حساب و نامشروع درباریان را گرفت. برای مِتعادل کردن دخل و خرج مملکت، بر بیشتر وظایف و مستمری‌های اشخاص با نفوذ مانند شاهزادگان و اُمرای لشکر، بدون استحقاق از خزانه بی‌دریافت می‌کردند، خط بطلان کشید. اخذ مالیات‌ها را بر اساس صحیحی قرار داد چنان که در اندک مدتی، خزانه بی‌خالی مملکت از درآمد مالیات پُر شد. بر گسترش کشاورزی همت ورزید و مدرسه عالی دارالفنون را تأسیس کرد. امیرکبیر هم‌چنین دست سفیران روس و انگلیس را از دخالت در امور داخلی ایران کوتاه ساخت و بست نشستن در محل سفارت آنان را ممنوع اعلام نمود. لیاقت و تدبیر و طهارت اخلاق امیرکبیر موجب وحشت درباریان ناپاک و حسودان شد و شاه بی‌تجربه را با دسیسه‌ها و تحریکات فراوان به عزل و تشویق کردند. سرانجام بر اثر دسیسه‌های فراوان اطرافیان به ویژه مهد غلیا مادر ناصرالدین شاه، امیرکبیر از صدارت عزل شد و میرزا آقاخان نوری به جای وی به صدارت عظمی رسید.

آغاز جنگ استعماري هلند و انگليس در آفريقاي جنوبي (1899م)

پس از کشف معادن غنی طلا و الماس در افریقای جنوبی، مهاجران اروپایی به ویژه استعمارگران انگلیسی به طور گسترده به این کشور زرخیز وارد شدند. اما هلندی‌های مقیم این کشور که بوئر نامیده می‌شدند و از قرن

هفدهم میلادی در این سرزمین حضور داشتند، با ورود مهاجران تازه اروپایی به این سرزمین مخالفت کردند. گرچه انگلیسی‌ها در جریان جنگ‌ها و برخوردهای سیاسی خود، از اواسط قرن نوزدهم موفق به کسب امتیازات ارضی شده بودند اما همچنان برپایه خوی استعماری خود چشم طمع به سراسر منطقه افریقای جنوبی داشتند. بدین ترتیب در 11 اکتبر 1899م این مخالفت به جنگی شدید و خونین بین هلندی‌ها و مهاجران تازه، تبدیل شد. در ابتدای امر، بوئرها موفق شدند پادگان‌های انگلیسی را محاصره نمایند. اما سیرانجام، مهاجران با پشتیبانی دولت انگلستان توانستند، بوئرها را در این نبرد شکست دهند. اگرچه در این جنگ، رهبر بوئرها فرار کرد اما جنگجویان بوئر به نبردهای چریکی روی آوردند و انگلستان مجبور شد طی قراردادی در سال 1909م کشوری به نام اتحادیه افریقای جنوبی تشکیل دهد و بدین گونه، استعمارگران انگلیس، ده‌ها سال بر افریقای جنوبی مسلط شدند و سیاه‌پوستان را به بردگی کشاندند. (ر.ک: 31 مه)